

[Aksel Larsen.]

fået at vide, at vi har lov til at gøre det. Jeg har sagt min mening om udenrigsministeren, hans løfte og hans påstand, men jeg har lyst til formalistisk at tage ham på ordet og sige til folketinget: udenrigsministeren har givet folketingets medlemmer lov til at sige nej — med den mulige konsekvens, at landet kommer til at skifte udenrigsminister, men ærligt og redeligt, er der nogen her, der mener, at der ville være tabt noget derved?

Man taler om afspænding og forhandling, medens man vikler sig dybere ind i en omfattende militæralliance med oprustning og krigsforberedelser i en målestok, som Danmark aldrig har kendt og det danske folk aldrig har drømt om. Man må dog indse, at det ikke er vejen og ikke kan være vejen til fred, til trykthed og til sikkerhed. Man siger, at man foretrækker forhandling. Hvorfor forhandler man så ikke? Hvorfor nægter man at forhandle? Hvorfor tager man ikke fra dansk side et initiativ, hvis man i regeringen og de atlantiske partier nærer et sådant ønske om, at stormagterne skal forhandle? Hvorfor opfordrer man ikke disse stormagter, og navnlig dem, hvormed den danske regering har så gode og venskabelige forbindelser, til at forhandle?

Det er jo nemlig sådan, at fra den ene side, fra den kapitalistiske verden, fra vest, nægter man at forhandle og tænker kun på oprustning, medens man fra den anden side, fra den socialistiske verden og i særdeleshed fra sovjetregeringen, ustandselig hævder, at man er villig til, og at man ønsker gennem fredelig forhandling at ordne alle eventuelle stridsspørgsmål. Man tilbyder forhandlinger, men de kommer ikke i stand, eller kommer de i stand, så gar det som med forhandlingerne i Paris eller våbenstilstandsforhandlingerne i Korea. Hvad det sidste angår, må enhver, der har fulgt det mindste med, erkende, at grunden til, at de ikke er kommet af stedet, ja, at man er længere tilbage nu, end da man begyndte, er, at de amerikanske forhandlere ikke vil nå noget resultat og bruger ethvert påskud til at sinke forhandlingerne, anvender allehånde provokationer for at få dem afbrudt.

Hvad Pariserforhandlingerne angår, som bl. a. det ærede medlem hr. Kristen Amby har været inde på i dag, er forholdet jo det, at disse forhandlinger, der skulle skabe mulighed for afholdelse af et udenrigsministermøde mellem stormagterne, blev resultatløse, fordi man ikke kunne enes om en dagsorden, og man kunne ikke enes om en dagsorden, fordi vestmagternes repræsentanter

til slut nægtede at godkende, at der blev sat punkter på denne dagsorden, som de selv under forhandlingerne havde erklæret at de ønskede sat på dagsordenen. Man taler så meget om Sovjetunionens pagter med øst-europæiske lande, og det gjorde man også på Pariserkonferencen; man sagde, at så længe disse pagter eksisterede, kunne det ikke nytte noget at få et udenrigsministermøde; men da Sovjetunionens repræsentanter sagde: javel, vi sætter dem på dagsordenen, vi tager en forhandling også om disse pagter, så erklærede man fra vestmagtside, at det ville man absolut ikke have på dagsordenen, man ville ikke forhandle derom. Sådan er jo forholdet. Det er fra den side, man ikke har villet forhandle. Her siger man i den danske rigsdag fra de partiers side, som nu vil godkende en dødeligt farlig udvidelse af Atlantpagten, at man ønsker afspænding og forhandling. Hvorfor gør man så det modsatte? Det kan jo ikke skabe afspænding, men større spænding, at man inddrager Tyrkiet og Grækenland i Atlantpagten. Og man gør jo ikke noget for at nå frem til forhandling, når man ikke fra Danmarks side overfor de stormagter, Danmark er allieret med, vil udtale sig om, at de bør gå ind i en forhandling.

Telegrammerne, som er kommet i dag, melder, at der er begyndt at ske krigsbegivenheder, væbnede sammenstød, ved Middelhavet, i Suezkanalzonen. Tænk lidt over, hvad det kan være indledningen til. Man kan jo nok hundrede gange komme her og sige, at sådanne incidenter som dem, der er tænkelige mellem England og Ægypten, ikke medfører nogen forpligtelse for Atlantpagtens lande, men hvad garanti har man for det? Kan man styre den udvikling, som er i gang i Den nære Orient? Det, der er sket efter den anden verdenskrig, er, at kolonifolkene for alvor har taget fat på at frigøre sig for det imperialistiske åg. Tydeligst har det givet sig udtryk i Kinas befrielse, men der går en bølge af nationale rejsninger over alle de lande, der var kolonier eller var kolonimæssigt afhængige af de imperialistiske lande. Nu er bølgen nået til Den nære Orient. Flammerne slår op i Persien; man vil ikke mere finde sig i at være under kommando og formynderskab af en fremmed magt, af England. Så melder Ægypten sig. Hvad bliver det næste? Kan man ikke se, hvad dette kan udvikle sig til? Det kan udvikle sig til, at i en række andre lande rejser folkene sig, med eller uden deres regeringer, mod fremmedmagten. Kan man ikke se muligheden af, at dette kan føre til sådanne tilstande, at de bestemmende indenfor Atlantpagten siger: